

saha porotců dle § 313 tr. ř., právo stran i porotců dávatí obžalovanému i svědkům otázky, přednesy stran dle § 324 tr. ř., resumé předsedovo dle § 325 tr. ř., poučení porotců dle § 326 tr. ř. Otázky hlavní, tak jak porotcům byly dány, vyhovují tudíž úplně předpisu § 318 tr. ř., výtká činěná stížností první otázce hlavní postrádá naprosto podkladu v zákoně a nemůže proto o porušení předpisu § 318 tr. ř., a o zmatku dle § 344 čís. 6 tr. ř. důvodně býti řeči.

Čís. 1048.

Násilí dle § 190 tr. zák. směřuje k donucení k neprodlenému vydání věci nebo k neprodlenému jejímu odebrání, kdežto násilí dle § 98 písm. a) tr. zák. nese se k vynucení budoucího vydání věci.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1922, Kr II 720/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Brně ze dne 5. října 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupeže podle §§ 190, 194 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Proti výroku, odsuzujícímu stěžovatele pro zločin loupeže, dovolává se stěžovatel zmatků § 344 čís. 6 a 11 tr. ř. Onen důvod spatřuje stížnost v tom, že nebyla dána porotcům vedle hlavní otázky na zločin loupeže i eventuelní otázka na zločin vydírání, což soud porotní vůči dotyčnému návrhu obhajoby při porotním přelíčení odůvodnil tím, že nevyšly na jevo okolnosti, které by poukazovaly na skutkovou podstatu vydírání. To vším právem. Kdežto vydírání ve smyslu § 98 a) tr. zák. předpokládá použití násilí za účelem vynucení nějakého konání, snášení neb opomenutí jakéhokoli druhu, má § 190 tr. zák. v případě skutečného násilí na zřeteli použití jeho za účelem zmocnění se cizí movité věci. Zmocnění to státi se může přímým odebráním této věci, neb násilným vynucením neprodleného její vydání (loupežné vydírání). I zmocnění se cizí movité věci předpokládá v případě násilného odebrání donucení odpůrce k dopuštění tohoto odebrání (nestalo-li se, čehož však dle § 190 tr. zák. netřeba, násilím, vylučujícím všelikou vůli majitelovu), v případě vynucení jejího neprodleného vydání v donucení majitele k určitému konání. Rozdíl mezi obojími skutkovými podstatami, z nichž ona § 98 a) tr. zák. jako všeobecnější ustoupiti musí skutkové podstatě dle § 190 tr. zák. jako podstatě zvláštní, omezené na určité konání nebo dopuštění, totiž na vydání neb odebrání movité věci, spočívá tedy, jde-li o násilné zmocnění se cizí movité věci v tom, že bude tu loupež, šlo-li o okamžité zlomení vůle ohroženého a donucení k neprodlenému vydání věci neb o neprodlené její násilné odebrání, vydírání ale tehdy, neslo-li se násilí k vynucení budoucího jejího vydání. Ježto v tomto případě neposkytlo trestní řízení nijakého podkladu pro eventualitu, že stěžovatel použil násilí proti Václavu V-ovi za tím účelem, by pozdější, budoucí vydání peněz nebo nějaké movité věci na něm vynutil, nýbrž šlo jen o násilné vynucení okamžitého

vydání peněz, jež Václav V. měl při sobě a zmocnění se cukrovinek, nebylo tu podkladu pro navrženou eventuální otázku na vydírání.

Čís. 1049.

K pojmu spolupachatelství. Okolnost, že každý z více spolupachatelů sledoval protizákonnou činností svůj účel vlastní a zvláštní, zejména, že se nechtěl s ostatními ani dělit o užitek, který z činu plyne jemu, ani účastnit se na užítku, který z činu plyne ostatním, nevylučuje, že úmysl, směřující ku protizákonné činnosti, nebyl všem společný.

Zmatečnosti dle čís. 10 § 281 tr. ř. nelze se dovolávat proto, že nalézací soud při činu, který správně jest již posuzován jako trestný čin určitého druhu, neuznal neprávem další důvod, který kvalifikuje čin jako trestný čin téhož druhu a téže trestnosti.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1922, Kr I 1387/21).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 31. října 1921, pokud jím byl obžalovaný Josef P. uznán vinným přečinem dle § 8 tr. zák. a § 2 b.) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n., vyhověl jí však, pokud byli ostatní obžalovaní uznáni vinnými pouze přestupkem dle § 2 a) téhož zák., napadený rozsudek v tomto směru zrušil a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Důvody :

Obžaloba kladla všem obžalovaným za vinu, že se vědomě pokusili ve vzájemném dorozumění dopravit vejce v ceně, 500 K převyšující, bez potřebného povolení do ciziny; nalézací soud uznal obžalovaného Josefa P.—a, který byl již dříve pro přestupek spoluviny na podlouném vývozu trestán, vinným přečinem dle § 8 tr. zák., § 2 čís. 1 lit b) zákona o podlouném vývozu a ostatní obžalované uznal vinnými přestupkem dle § 2 lit. a) zákona o podlouném vývozu. V rozhodovacích důvodech uvádí nalézací soud jednak, že vědomé spolupůsobení všech obžalovaných které by bylo opodstatněno nákupem a prodejem zboží na společný účet, nevyšlo průvodním řízením nikterak na jevo a že proto muselo býti uvěřeno zodpovídání se obžalovaných, kteří vědomé spolupůsobení všech popírají, jednak že úmysl jednotlivých obžalovaných směřoval k tomu, by dopravili přes hranici jen tolik zboží, kolik každý obžalovaný měl u sebe a že tak učinil každý na vlastní účet. Právem napadá stížnost veřejného obžalobce dle čís. 10 § 281 tr. ř. tyto důvody jako právně mylné. Požadavek vědomého, týmž úmyslem neseného spolupůsobení, jaké vyhledává pojem spolupachatelství, dlužno obmeziti na ono jednání, jímž se uskutečňuje skutková podstata, kterou zákon pro ten který čin trestný požaduje. Není potřebí, by společné protizákonné jednání dalo se na společný účet všech spolupachatelů. Že každý z několika spolupachatelů sledoval protizákonnou činností svůj účel vlastní a zvláštní, zejména že se nechtěl s ostatními ani dělit o užitek, který z činu plyne jemu, ani účastnit se